

[Baunsgaard.]

Det er vi selvfølgelig ikke. Det, vi er kede af, er, at de tilsyneladende har forstået så lidt af voldgiftstanken — det er det, der er det kedelige. Men jeg kunne måske spørge det ærede medlem, om han her kan give en kort forklaring, men helst en virkelig forklaring, på, hvorfor han aldrig ville tale om voldgift, dengang et nej til et mæglingsforslag betød lammelse af hele arbejdsmarkedsområdet. Dengang et nej betød, at hele arbejdsmarkedsområdet blev lagt øde, ville det ærede medlem aldrig tale om voldgift. Hvorfor ville det ærede medlem ikke det? Forskellen mellem dengang og nu er, at et nej i en enkelt gruppe i dag ikke kommer til at betyde, at hele arbejdsmarkedet kan lammes. Og strejkernes forløb! Hvor ondt de end gjorde, må man dog sige, at de viste, at de ikke betød samfundets lammelse. Dengang transportstrejken udviklede sig eller truede med at udvikle sig på en sådan måde, at den ville ramme den livsvigtige eksporttransport, da blev den stoppet.

Dernæst hævder det ærede medlem, at en af følgerne af fejltagelserne i foråret, diskontoforhøjelsen, kunne være undgået, hvis vi havde gennemført virkelige konstruktive opsparingsregler. Ja, det er klart, at hvis man vil redde økonomien ved at give skattelettelserne til dem, der kan spare op, er en diskontoforhøjelse ikke velegnet. Men har det ærede medlem så tænkt på følgerne for dem, der ikke har nogen opsparesevne? Af sådanne er der jo alligevel enkelte. Jeg synes, det er nødvendigt at få en klaring med hensyn til, hvordan man havde tænkt sig følgerne for dem, der ikke har nogen reel opsparesevne.

Jeg lagde mærke til, at den højtærede statsminister i sin tale gav udtryk for, at han ikke mente, de gode tider var forbi. Nej, det mener jeg heller ikke de behøver at være; det afhænger alene af os selv, men det er på den anden side oplagt, at vi ikke kan forblive uanfægtede af forårets begivenheder, og jeg henstiller derfor, at regeringen i alvor overvejer forslaget fra det radikale venstres landsmøde om oprettelse af et permanent samordningsorgan, bestående af repræsentanter for erhvervsorganisationerne, arbejdsmarkedets parter,

nationalbanken og den økonomiske sagskundskab, et organ, som gennem periodiske drøftelser og orientering kan bibringe alle et overblik over den erhvervsmæssige og økonomiske situation, som må være vejledende for erhvervslivets og arbejdsmarkedets dispositioner.

Jeg bemærkede også med interesse den højtærede statsministers udtalelser om, at det ikke er regeringens opfattelse, at forårets overenskomstsituation er forløbet på en sådan måde, at man nu uden videre kan opgive de hovedprincipper, som hidtil har ligget til grund for afgørelsen af arbejdsstridigheder her i landet. Det kan godt være, den højtærede statsminister har ret i denne udtalelse. Det afhænger ganske af, hvad statsministeren mener med „uden videre“, og hvad statsministeren mener med ordet „hovedprincipper“. En nærmere drøftelse af det kunne nok være interessant. For det radikale venstre er det åbenbart, at der er adskillige ting at rette, ligesom det er indlysende, at det haster. Jeg har før mindet om det og skal gøre det igen: der er kun 1½ år til næste overenskomstsituation; det vil sige, at regeringen ikke har frist ud over næste folketingssamling.

De forhandlinger, som har været ført mellem England og fællesmarkedet, har jo genskabt håbet om et bredere europæisk handelssamarbejde, som alle fra dansk side kan være enige om at ønske. Såvel industri som landbrug må være interesseret i, at der gives dansk erhvervsliv adgang til så store markeder som muligt. Skulle England beslutte sig til at tilmelde sig de seks landes fællesmarked, vil Danmarks to store hovedmarkeder være samlet i ét handelsmæssigt marked. De fleste vil da formentlig mene, at Danmark nødvendigvis må indmelde sig i fællesmarkedet også. Det er helt oplagt, at det handelspolitisk må spille en meget afgørende rolle, når vi skal tage vor stilling, og at det økonomisk kunne blive en nødvendighed at følge England, såfremt man dér beslutter sig for tilslutning. Det radikale venstre hilser med tilfredshed, at regeringen så nøje har fulgt udviklingen i de seks; og det er ligedens en klar fordel, at vi i tide har gjort opmærksom på de specielt danske problemer med hensyn til afsætningen af vore landbrugsvarer.

Derimod er det nok mere tvivlsomt, om